

רגע חד פעמי של חסד

הרצון להעניק משהו לנפש לא נתן לה מנוח, עד שלפני חמש שנים החליטה פאני הורוביץ לעשות משהו לנשמה והחלה לצייר < כליל מאני

“הציור הוא הכיף שלי”, אומרת פאני הורוביץ, עוד תדעו מי היא. “הציור גורם לי להתחיל לחייך, הוא סוג של הרגשה טובה שאני לא יודעת לתאר אותה, גילוי, דברים שלא חשבתי עליהם, סוג של פתרון של חידה, הסיפוק מהגילוי”. ההגדרה האישית-רגשית הזאת, החפה מקונספציות, היא שמאפיינת את עבודותיה של פאני, שלא מבקשת להרשים ולהפליא בלהטטים אלא לקרב ולרגש. “אני אוהבת למצוא את היופי שבדברים הקטנים”, היא אומרת, “אני לא מחפשת את הגרנדיוזי. אני רוצה שגם אחרים יחוו את הגילוי באמצעותי. שלא יסתפקו ברפרוף על העבודות שלי, שיהיה מה שילכוד את העין ויגרום לצופים לרצות להעמיק להתבונן”.

פאני נשואה פלוס שניים והשיחה מתנהלת בסטודיו שלה בביתה שבצפון תל אביב. כל אלה נתוני פתיחה מעודדים למי שהיתה מורה לכלכלה בתיכון אליאנס במשך 15 שנה והגיעה עד לדרגת מנחה ארצית ללימודי כלכלה, אחראית על המורים ועל בחינות הבגרות, עד שהחליטה לשנות כיוון. תחילה פנתה ללימודי ייעוץ ארגוני והתמחתה בהשפעה תרבותית על עסקים, שיווק ופרסום. היא החלה לעסוק בתחום עד שיום אחד, החליטו בחברה של בעלה, “הילוך שישי-מרכזי שירות ומכירה לרכב”, שהם רוצים למתג את החברה ולפרסם. פאני הגיעה לשם לתת כמה עצות, מיתגה את הרשת ונשארה שם עד היום כמנהלת שיווק ומיתוג, אבל הרצון להעניק משהו לנפש לא נתן לה מנוח, עד שלפני חמש שנים, היא החליטה לעשות משהו לנשמה וללמוד תכשיטנות, אבל מהר מאוד החליטה לעבור לציור.

“האמת היא שלבחירה בציור יש שתי סיבות”, היא אומרת בחיוך. “הראשונה מעשית: האמנית חגית שחל העבירה סדנאות בציור זה היה קרוב, אז לא היה לי תירוץ והלכתי לראות מה זה, אבל ברמה העמוקה יותר, אמי סיפרה לי שכאשר הייתי ילדה, סבא אהב לשחק

איתי. אני הייתי מצוירת והוא היה נותן ציור לציור, אבל הוא מעולם לא נתן לי עשר. אמא היתה מספרת שאני הייתי בוכה והיא היתה מתחננת בפני סבא למעני שיתן לי עשר, אבל סבא אמר שכדי לקבל עשר, צריך להגיע לרמה. הייתי ילדה ששנאה ציור וספורט והיום אני מתאמנת כמעט כל יום בחדר כושר, רצה מדי שנה עשרה ק"מ במרתון תל אביב והציור נותן לי תחושה של הגשמה עצמית וממלא אותי אושר”.

הביטחון העצמי של פאני בציור שלה וההתגברות על הטראומה של הסב לא הגיעו ביום אחד. היא למדה כמה שנים, ממשיכה ללמוד גם כיום והיא ניזונה מביקורות חיוביות. “השתתפתי בשלוש תערוכות קבוצתיות וקיבלתי משוב טוב מאנשים חפים מכל אינטרס וזה, כמוכן, מעודד. גם חגית (המורה לאמנות - כ.מ.) נותנת ביקורת עניינית ולא תמיד קלה, אבל יש לי את הביטחון להתקדם ואני מרגישה ורואה את ההתקדמות. כשאני מסיימת עבודה אחת, אני כבר יודעת מה אני רוצה להוסיף ביצירה הבאה. חברים שואלים איך אני מסוגלת להיפרד מהעבודות שבכל אחת מהן השקעתי לא רק עשרות שעות אלא גם חלק מעצמי והתשובה היא שההפך הוא הנכון,

הפרידה דוחפת להוציא עוד ועוד יצירות. גם התגובות שאני מקבלת על עבודותיי באתר שלי מוסיפות לי ביטחון, והשלב הבא מבחינתי הוא לחשוף את העבודות לעולם”.

פאני מצוירת חפצים אישיים ומוכרים, מעצימה את הדברים הקטנים. נופים אמנם מרגשים אותה, אבל לא כנושא לציור. “אני מרגישה שאני לא יכולה לתרום יותר ולהוסיף ליופי האלוהי שכבר נמצא שם. החקירה של חפצים אישיים שלי מרתקת ומרגשת אותי. לדגמה, את הצמיד שבציור קיבלתי מבעלי כשילדתי את מאיה בת. הבושם בבקבוק האפטר שייב של בעלי כבר אזל כשסיימתי לצייר אותו. אני אוהבת לשותת קפה בספל שציירת. ככל שאני מתעמקת באמנות, אני מגלה עוד רבדים בתוך האובייקטים שאני בוחרת לצייר כמו למשל עולם שלם של גוונים שלא ראיתי קודם. אני בונה קומפוזיציות שבהן כל אובייקט תורם לעושר של האובייקטים שסביבו ולוכדת על הבד את ההתרשמות שלי מרגע חד פעמי של חסד. אני אוהבת את כל תהליך העבודה שכולל ההתלבטויות והקשיים, אני מצוירת מתוך המהות שלי ונהנית מכל רגע”

הציורים באתר www.fh-art.co.il

